B. N. C.
FIRENZE
1055
9

Digitized by Google

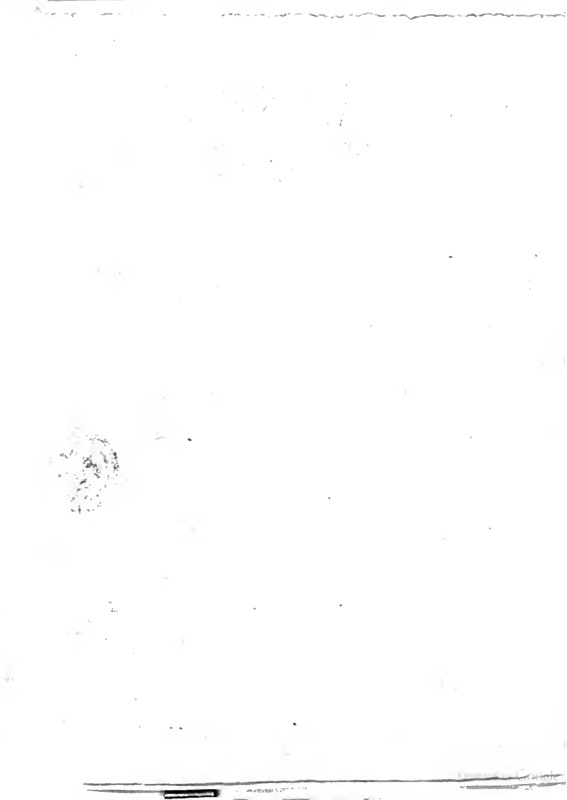
1055.9

Digitized by Google

1055
4

Digitized by Google

Digitized by Google

SANCTISSIMI D. N. DOMINI

CLEMENTIS

Divinâ Providentiâ

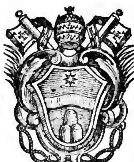
PAPÆ XI.

1055
0
1

Extinctio, & abolitio prætenſæ Apoſtolicæ
in Regno Siciliæ Legationis,
& Monarchiæ nuncupatæ,

Ejuſque Tribunalis, Judicis, Miniſtrorum,
& Officialium quorumcumque.

ROMÆ, MDCCXV.

Typis Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ.

Digitized by Google

Digitized by Google

CLEMENS
EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

OMANUS Pontifex, quem Salvator, & Dominus Noster æqui, bonique supremum Assertorem in terris constituit, ut juxtà Propheticum verbum noxia evellat, & destruat, utiliaque plantet, & ædificet, ea interdum, quæ non solùm minùs legitimis subnixa titulis, in Ecclesiasticæ Libertatis, atquè Apostolicæ authoritatis perniciem invecta esse cognoscit, sed quæ etiam rationabilibus ex causis ab hac Sanctâ Sede aliquandò concessa fuisse non dubitat, ubi rerum experientia ità suadeat, graviores que causæ, quibus præsertim Ecclesiæ rationibus, animarum saluti, rectoque rerum ordini opportunè consulitur, hoc ipsum exposcant, sapienti consilio abolet, revocat, rescindit, & immutat, ac aliàs desupèr Pastoralis solicitudinis, & providentiæ suæ partes interponit, sicut, omnibus maturæ considerationis trutinâ perpensis, conspicit in Domino salubritèr expedire.

Sanè, cum Divinâ ordinatione, Sacrorumque Canonum definitionibus, Ecclesiasticæ, ac Sæcularis Potestatis discreta sint munera, nemo propè est, qui ignoret, gravissimos Viros eximiâ non minùs pietate conspicuos, quàm Zelo incorruptæ disciplinæ celebres, sacræque antiquitatis cognitione præclaros, magnas protulisse querelas de eo Regni Siciliæ Tribunali, quod Monarchiam appellant, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Primatui ipsâmet sui nominis novitate plurimùm injurioso, in quo scilicet, non sinè apertâ Sacrarum Legum violatione, Spiritualia Jura Sanctuarii per Sæcularem Potestatem administrari noverant, prætensæque Pontificiæ Legationis titulo acerbissima Apostolicę Sedis authoritati uulnera infligi deplorabant. Ut talem proindè, ac tantam Ecclesiasticæ Jurisdictionis perturbationem, quantum in ipsis erat, funditùs everterent, luculentis commentariis primò quidem planum facere studuerunt, non obscuris indiciis deprehendi,

hendi,

hendi, Privilegium illud, quo Sæculares Ministri Monarchiam Siculam suffultam esse contendunt, quodque dudùm Rogerio Siciliæ Comiti à fel. recor. Urbano Papâ Secundo Prædecessore nostro concessum ferunt, vel omninò fictum, ac commentitium esse, vel saltèm insignis alicujus Veteratoris fraude corruptum, ac depravatum. Nullum deindè in eo, licèt verum esset, ac minimè vitiatum, supradictæ Monarchiæ vestigium reperiri, sed pravos potiùs plerosque illius Tribunalis usus ipsismet allati Privilegii verbis coerceri declararunt; cùm nullam per hujusmodi Privilegium eidem Rogerio Comiti Ecclesiastici Juris dicendi facultatem tributam fuisse contenderent, sed filialis auxilii partes dumtaxàt demandatas, ut Apostolicas Ordinationes pro suâ in Ecclesiam reverentiâ exequeretur.

Addiderunt prætereà, tametsi decantatam illam Apostolicæ Legationis potestatem, ac Monarchiam, memorato Rogerio Comiti, atquè ejus filio Simoni, sivè alteri, qui legitimus illius hæres extitisset, idem Urbanus Prædecessor concessisset, imò etiam ad alios ipsius hæredes, quod falsum omninò censuerunt, extendisset, nunquàm profectò illam ad omnes promiscuè Siciliæ Reges propagari potuisse, aut ità cum temporalibus Juribus Regni coalescere, ut in quamdam veluti Sæcularis Imperii prærogativam evaderet. Ad hæc pluribus documentis probarunt prædicti Urbani Prædecessoris Privilegium, siquod unquàm concessum fuisset, etiam cum eâ potestatis amplitudine, quam Monarchiæ Magistratus temerè arripuerunt, [quod tamen illi sinè gravi ipsius Urbani Prædecessoris, acerrimi Ecclesiasticorum Jurium, ac fortissimi vindicis injuriâ nequaquam dici posse constantèr asserebant,] abrogatum posteà fuisse iteratis plurium Romanorum Pontificum etiam Prædecessorum nostrorum Literis, ac Decretis, quibus nullo obstante Rescripto, quod ab eâdem Apostolicâ Sede fuisset impetratum, Romanæ Ecclesiæ Jura etiam quoad Legationes, & appellationes in Regno prædicto restituta fuerunt, ipsis Siciliæ Regibus subortos contra Ecclesiasticam Immunitatem abusus palàm detestantibus, atque ejurantibus. Postremò, quoniam optima Legum, ac Privilegiorum interpres est consuetudo, hujus etiam plurimis Testimoniis Monarchiam præfatam improbare non omiserunt; recensentes scilicèt frequentissimas, post ejusdem Urbani Prædecessoris tempora, Apostolicas in Siciliam missas Legationes, delatas ad Sedem prædictam appellationes, aliosque in Siculorum causis Pontificiæ authoritatis editos actus, quibus asserta memoratæ Monarchiæ Privilegia cohærere minimè poterant. Mirandum idcircò sibi videri, quo pacto nonnisi post plurium Sæculorum silentium emergere potuerint, & confestim ad tantam amplitudinem progredi prætensæ Legationis facultates,

qua-

quarum diploma superiores Siciliæ Reges nunquam produxerint, iis præsertim in controversiis, in quibus illud maximo usui rebus suis fuissent habituri. Hæc omnia neque illustrium Scriptorum authoritate, nec pluribus historiarum monumentis, nec valido demùm argumentorum robore destituta esse Majores nostri probè agnoverunt. Maluit nihilominus hucusque Apostolica Sedes de Catholicorum Principum Religione confisa, à Siculorum Regum pietate, quos paternis identidem monitis ad id hortari, atque excitare non prætermisit, optatam, atque integram Ecclesiæ libertatem præstolari, quàm positâ ad radicem securi inuectæ servitutis causas, quas tamen intereà nunquam approbavit, imò sæpiùs reprobavit, exscindere.

Cum autem ex diuturnâ patientiâ adeò in dies ingravescere, ac præsertim ab aliquot annis in tantum Apostolicæ Potestatis contemptum grassari malum perrexerit, ut in eos novissimè abusus eruperit, qui nimium omnibus innotescunt, apertèque patefaciunt, ultra visibile illud Ecclesiæ, quod à Fidelibus unicum colitur, nouum aliud, ac verè monstrosum in Regno Siciliæ ostentari Caput, eidem Ecclesiæ superinductum, à quo scilicèt per summam, ac intolerabilem temeritatem, vero Ecclesiæ Capiti, ac Jesu Christi Vicario quasi infestis signis bellum palàm indicitur, dum ab eo nostra, atque hujus Sanctæ Sedis Mandata rescinduntur: Literæ, ac Rescripta contemnuntur: Censuræ revocantur; illi insuper, qui Nobis, ac Sedi prædictæ debitam obedientiam exhibent, Exilii, Carceris, bonorum interceptionis, aliisque gravioribus pœnis severè plectuntur; ii demùm, qui illâmet ligandi, atque solvendi Potestate, quam per Beatum Petrum, ejusque Successores à Domino accepimus, ligati à Nobis sunt, nefariè soluuntur: aliique contra, qui à Nobis soluti sunt, impudentissimè ligantur. Explorati verò, ac comperti juris sit, invalescentibus corruptelis, etiam certissima ipsa ab eâdem Sede concessa, ac sæpiùs confirmata Privilegia omninò deleri, atque abrogari posse, imò etiam debere: cum legum omnium judicio Privilegium mereatur amittere, qui permissâ sibi abutitur potestate, nec vnquam sit inexcusabilior abusus, quàm cum is, qui Privilegium accepit, adversùs eum, qui illud concessit, insurgit, ejusque jussionibus pertinaciter obsistere non veretur: meritò propterea rec. mem. Alexandro Papa III. etiam Prædecessore nostro quibusdam Archiepiscopis, & Episcopis scribente: *Pro certo sciatis, quod Nos concessa Vobis privilegia decurtabimus, cum Ecclesiæ Romanæ scriptis authenticis obviare minimè timeatis.* Hinc est, quod Nos, pro commissi Nobis divinitùs Pastoralis muneris debito, sacrificare sacrificium justitiæ, & Ecclesiæ Dei jura, ac libertatem, nec non hujus Sanctæ Sedis authoritatem, dignitatemque constanter, ac viriliter

Cap. Dilecti filii - de Privilegiis.

liter propugnare parati, nihil profectò de Nobis, sed omnia de eo præsumentes, qui Nos confortat, & operatur in Nobis, exurgere tandem in Domino, atque ut judicium nostrum de vultu illius prodeat, divinâ ejus ope enixis tàm nostris, quàm aliorum precibus, humiliter prius imploratâ, abominationem desolationis stantem in loco sancto, Apostolicæ districtionis sarculo radicitus evellere, atque extirpare decrevimus: probè agnoscentes liberum jam Nobis non esse diuturniori longanimitate committere, vt Siculæ Monarchiæ privilegiorum obtentu Ecclesiastici Ordinis dignitas penitùs collabatur.

Habitâ itaquè super præmissis cum particulari Congregatione nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Immunitati Ecclesiasticæ, & Controversiis Jurisdictionalibus præpositorum, necnon quorumdam Dilectorum Filiorum Romanæ Curiæ Prælatorum, qui rem maturè discusserunt, longâ, ac diligenti deliberatione: auditisque insupèr hac in re quampluribus in Sacrâ Theologiâ Magistris, & in Decretis Doctoribus, qui omnes unanimi voce adversùs Monarchiam præfatam ad Nos clamarunt, Propheticum illud repetentes: *Succidite arborem, & dissipate illam*: Omnium deniquè, & singulorum, si quæ sint, Privilegiorum, seù Indultorum tam à memorato Urbano, quàm ab aliis quibuscumque Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris eidem Monarchiæ, illiusve Tribunali quandocumque, & quacumque ex causâ concessorum, ac quantiscumque vicibus confirmatorum, nec non quarumcumque, si quæ paritèr sint, desupèr expeditarum literarum tenores, & datas, ac circumstantias quaslibet præsentibus pro plenè, & sufficientèr expressis, & insertis: Personarum verò, in quarum fauorem Privilegia, seu Indulta hujusmodi concessa asseruntur, qualitates, ac dignitates quantumcumque sublimes, & in Laicali Ordine supremas, necnon ejusdem Tribunalis Judicis, Notariorum, Scribarum, Ministrorum, seù Officialium quorumlibet nomina, & cognomina, aliave quæcumque etiam specificam, & inviduam mentionem requirentia pro plenissimè, & exactissimè specificatis habentes: de eorumdem Cardinalium consilio paritèr, & assensu, ac etiam Motu proprio, & ex certâ scientiâ, & maturâ deliberatione nostris, deque Apostolicæ Potestatis plenitudine: prætensam Apostolicam Regni Siciliæ Legationem, ac Monarchiam nuncupatam, ejusque assertum Tribunal, unâ cum illius Judicis, Notariorum, Scribarum, Ministrorum, aliorumque Officialium quorumlibet quovis nomine nuncupatorum Dignitatibus, Officiis, & Ministeriis quibuscumque, omnique eorum titulo, essentiâ, ac denominatione, tenore præsentium perpetuò extinguimus, supprimimus, & abolemus; Necnon omnia, & singula

Daniel. cap. 4. vers. 20.

Pri-

Privilegia, Facultates, & Indulta, si quæ sint, tam specialia, quàm generalia illis, & illorum cuilibet à quibuscumque Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris ex quacumque causâ, ac quorumcumque meritorum intuitu, & contemplatione, seù aliàs quomodolibet concessa, ac pluriès confirmata, & innouata, penitùs, & omninò rescindimus, cassamus, delemus, reuocamus, & abrogamus. Volentes propterea, ac mandantes, ut illa omnia pro extinctis, suppressis, & abolitis, necnon respectivè rescissis, cassatis, deletis, revocatis, & abrogatis ab universis Christifidelibus perpetuò haberi, ac reputari debeant; adeòque eisdem Christifidelibus, cujuscumque status, gradus, conditionis, qualitatis, ordinis, præeminentiæ, ac dignitatis, sivè Ecclesiasticæ, sivè Laicalis, etiam specialem, & individuam expressionem requirentis, existant, harum serie interdicentes, ne aliquid unquam, quod extinctioni, suppressioni, abolitioni, aliisque præmissis directè, vel indirectè, seu aliàs quomodolibet adversetur, facere, moliri, seu attentare quoquo modo audeant, vel præsumant, sub pœna Excommunicationis latæ sententiæ, per contrafacientes absque alia declaratione ipso facto incurrendâ, à quâ nemo à quoquam, præterquam à Nobis, seù Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit.

Cæterùm, quia ad præmissa devenimus, non quidem animo avocandi Siculas Causas ad nostra hæc Romanæ Curiæ Tribunalia; licèt id cæteroqui perspicuis, ac notissimis hujus Sanctæ Sedis juribus inniteretur, priscoque Ecclesiæ mori omninò esset consentaneum, sed eo tantùm consilio, ut Sacrosanctæ Dei Ecclesiæ libertatem tueremur: nostram, & hujus Sanctæ Sedis authoritatem vindicaremus; necnon periclitantium animarum saluti pro Pontificiæ solicitudinis Nostræ debito prospiceremus; idcircò Chistifidelium illarum partium, quos verè in visceribus gerimus paternæ charitatis, incommodis, ac dispendiis, quæ eis quomodolibet hinc evenire possent, opportunis mediis, quantum Nobis ex Alto conceditur, occurrere non omittemus: intereà verò modum aliquem propediem præscribemus, quo Causæ prædictæ ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, etiam abolito Monarchiæ Siculæ Tribunali, de cætero in eodem Regno Siciliæ, &, quod caput est, rectè, ac ordine cognosci possint, fineque debito terminari, donec à Nobis, & Sede Apostolicâ prædictâ Nationis Siculæ indemnitati amplioribus gratiis consulatur.

Decernentes paritèr easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod prædicti, & alii quilibet in præmissis interesse habentes, seù habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminen-

tiæ,

tiæ, & dignitatis etiam Regiæ, & Imperialis, existant, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex aliâ qualibet, etiam quantumvis juridicâ, & privilegiatâ causâ, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seù intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliovè quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controuersiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seù adversùs illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudvè quodcumque Juris, Facti, vel Gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seù etiam motu, scientiâ, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in Judicio, sivè extra illud uti, seù se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, ac quibuscumque Juris, seù Facti defectibus, qui adversus illas à Sæculari potissimùm Potestate, seù prædicto abolito, & extincto Monarchiæ Siculæ Tribunali; illorumvè Ministris quibuslibet, ad effectum impediendi, seù retardandi earum executionem quovis modo, seù ex quavis causâ opponi, seù objici possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere: Easque propterea omnibus, & singulis per eamdem Sæcularem Potestatem, sivè per idem abolitum, ac extinctum Tribunal, eorumque Ministros quoscumque quomodolibet allatis, seù afferendis impedimentis penitùs, & omninò rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari: Sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuncios, aliosvè quoslibet quacumque præeminentiâ, & potestate fungentes, & functuros, sublatâ eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secùs super his à quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, & quatenùs opus sit, nostrâ, & Cancellariæ Apostolicæ Regulâ de Jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus-

busque, & Synodalibus Conciliis editis Generalibus, vel Specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec non quibusvis, etiam Juramento, confirmatione Apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus, quantumvis longissimis, & immemorabilibus; Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, quibuscumque Regnis, Provinciis, ac Personis, etiam Imperiali, Regiâ, aliâvè qualibet mundanâ, seù etiam Ecclesiasticâ Dignitate fulgentibus, seù aliàs specificâ, & individuâ mentione dignis à Sede prædictâ ex quacumque causâ, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis Clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientiâ, & potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, seù aliàs quomodolibet in genere, vel in specie, in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis; etiam continentibus, quod excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de Privilegiis, & Indultis hujusmodi mentionem. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes mentio, seù quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitùs omisso, & formâ in illis traditâ observatâ, exprimerentur, & insererentur, præsentibus prò plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cum autem eædem præsentes Literæ in memorato Regno Siciliæ nequeant tutè publicari, ut hactenùs experientiâ compertum est, ac Nobis per legitimas probationes satis, superque constat, prout harum serie declaramus; Volumus illas, seù earum exempla, ut ad omnium notitiam deveniant, ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, ac Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari; Sicque publicatas, & affixas, post duos menses à die earum publicationis, & affixionis computandos, omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perindè arctare, & afficere, ac si

uni-

unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent; Utque ipsarum Literarum transumptis, seù exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiasticâ dignitate constitutæ munitis, eadem prorsùs fides tàm in Judicio, quàm extrà illud ubique adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergò omninò hominum liceat hanc paginam nostrarum extinctionis, suppressionis, abolitionis, rescissionis, cassationis, delectionis, revocationis, abrogationis, mandati, interdictionis, declarationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo decimo quarto, Decimo Kalendas Martij Pontificatus Nostri Anno decimoquinto.

L. Card. Prodatarius.

F. Oliverius.

Visa de Curià pro R.P.D. Maserio L. Sergardus.

Loco ✠ Plumbi.

J. Pelucchius.

Registrata in Secretariâ Brevium.

Die, Mense, & Anno, quibus suprà, supradictæ Literæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Ecclesiæ S. Ioannis Lateranensis, Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Magnæ Curiæ Innocentianæ Montis Citatorij, & in alijs locis solitis, & consuetis Vrbis per me Thomam de Vnionibus Apost. Curs.

Petrus Romolatius Mag. Curs.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

